

3. May. 1842

FAKTA

Dato:

3. May. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 21

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 66; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 70-71

TRANSSKRIFTION

3 May.

Igaar Aftes var jeg atter bedt til Fru Ferral,¹ det var den sidste Dag Louise Neergaard var her i Byen; heller ikke den Gang lykkedes det mig at tale med hende om Andet end ligegyldige Ting, da vi [overstreges: bestandig] vare samlede med de Øvrige. Jeg kjender hende saa Lidt; mere fra vore Spadseretoure paa Vedbygaard end fra disse formelle Besøg her. Ja, der havde jeg mangen Samtale med hende uden Vidner og lærte af hendes Tale at kjende den dybe Sjæl der boer i hende og en opofrende Velwillie for Andre. Idag reiste hun herfra; jeg gik hen paa Postgaarden og sagde hende Farvel, ja, faer vel! Du gode Pige, Gud i Himlen velsigne Dig! – Hun er borte da, jeg skal ikke nu træffe sammen med hende i lang Tid, i den Tid vil jeg glemme hende, eller dog glemme de Tanker der have sysselsat mig i længere Tid; jeg troer heller ikke min Følelse for hende tør kaldes Kjærlighed, men havde hun yttret mindste Ord, hvoraf jeg kunde slutte, hun havde mig kjær, da var det blevet dertil. Det har hun aldrig, tilgiv mig, gode Pige, at jeg har turdet tænke paa Dig, som min Brud, det er forbi, det skal være forbi! jeg har ikke Lov dertil. Men glemme hende, det kan jeg aldrig, hun var min første min eneste Kjærligheds-Drøm, den kan vi vist ikke glemme. Kunde jeg reent opgave Ønsket om jordisk Kjærlighed, da vilde jeg staae renere og sorgløser; men dertil hører en sjælden Kraft langt større end jeg har. Vil det Indtryk, hun har gjort paa mig længe staae frisk i min Sjæl, da skal intet saadant Ønske stige hos mig; med Kulde vil jeg betragte de hulde Væsener, som ere skabte for ved deres Ynde at give Livet Værd og Varme. Nei, det kan jeg vist ikke, der hører megen Selvfornægtelse til, naar vi see Andre lykkelige, ikke at ville stræbe efter at opnaae lignende Lykke; og den Mand, som ingen Kvinde elsker, vil han ikke hentørres, som et vissent Træ, vil han ikke før Tiden sløves og henleve en sørgelig Alderdom. – – Mit Maleri: Gaasetaarne² er nu næsten færdigt og lykkedes dog bedre end jeg havde troet; det har oplivet og glædet mig.

¹ Louise Neergaards moster Ane Marie Ferral, f. Busky (d. 1853).

² Statens Museum for Kunst, KMS6731; Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 114).

Endnu er hun her i Bøjen; jeg ser hende ikke, jeg har ikke Mod dertil. ^{30 Jun} ²¹
Jeg har glømt hende, jeg vil glemme hende. Toravn flytter sig og siger Billed - Vilde
ogsaa! ^{3 Maj}

Jeg er Offen over jeg altid lidt til Jon Ferral, det var den sidste dag
dona's Afsked var her i Bøjen; heller ikke den Gang lykkedes det mig
at tale med hende om Andet end ligegyldige Ting, og vi ~~ikke~~
var samlede med de Andre. Jeg kendte hende saa lidt; mere fra
mine Spasentourer fra Volbiggaard end fra disse formelle Besøg her.
Ja, der havde jeg mangen Samtale med hende uden Videre og langt af
hende's Tale et kynde den dybe Spæl der var i hende og en uafvendt
Viljelive for Andet. Tid reiste hun herfra; jeg gik hen fra Posten uden
og sagde hende Farvel, ja, farvel! Du gode Børn, Gud i Himlen vel dig
nu dig! - Hun svarede da, jeg skal ikke vi træffe sammen med hende
i lang Tid, i den Tid vil jeg glemme hende, eller dog glemme du Tanker
der have spillet mig i længere Tid; jeg traer heller ikke min Fælsse
for hende for kaldes Kjærlighed, men havde hun et andet minde
hvorefter jeg kendte støtte, hun havde mig kjær, da var det blevet dertil.
Det har hun aldrig, tilgive mig, gode Børn, at jeg har tænkt tænke på
dig, som min Børn, det er forbi, det skal være forbi! jeg har ikke
Lad dertil. Men glemme hende, det kan jeg aldrig, hun var min første
min første Kjærligheds Drøm, den kan vi vist ikke glemme. Kunde
jeg recit appat Omset om godst Kjærlighed, da vilde jeg staa re-
nere og sorgløsere; men dertil hører en sjælden Kraft, langt over
nu end jeg har. Vil det Bortgik, hun har gjort på mig længstaa-
forst i min Spæl, da skal intet saadant Omset stige hos mig;
med Hvalde vil jeg betragte de halde Væsenet, som ere skatte for
med deres Hjerte at give Livet Vaerd og Venne. Nei, det kan jeg vist
ikke, der hører megen Selvfornægtelse til, naar vi see Andes Lyk-
kelige, ikke at ville stræbe efter at opnaa lignende Lykke, og den
Maad, som ingen Kvinde elsker, vil man ikke kenderes, som et
visstent Troe, vil man ikke for Tiden's Løve og kender en søge
lig Alldenom. — Mit Maleri: Gaaet er nu næsten for-
ligt og leffeds dog bedre end jeg havde troet; det har opløst og glædet mig.